

A Fővárosi Ítéltábla a Gyűlészi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Aparáczy, Siller és Tóth Ügyvédi Iroda valamint a Gadó Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 17. napján kelt 15.G.41.500/2010/15. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat, továbbá 36.000,- (Harminchatezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes működteti Magyarország legnagyobb optikai hálózatát, az ... és a ... üzleteket.

Az alperes mint munkaerő-közvetítéssel foglalkozó, ún. fejvadász cég 2010. május végén a Magyarországon piacot nyitó ... cégcsoporttól megbízást kapott arra, hogy a Budapesten megnyíló optikai üzletébe üzletvezetőt keressen. Az alperes a felpereshez tartozó üzletekben munkaidő alatt a hivatali telefonon megkeresett kb. 10-15 üzletvezetőt a munkaerő-közvetítésre kapott megbízása teljesítése céljából.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2010. augusztus 12. napján benyújtott keresetében - egyebek mellett - annak megállapítását kérte, hogy az alperes

megsértette az 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 2. §-át azzal a magatartásával, hogy munkaidőben és a felperesi munkahelyen kereste meg a felperes munkavállalóit a versenytárs ajánlatával. Kérte az alperes eltiltását a jogsértő magatartástól.

Álláspontja szerint ez az alperesi magatartás azért ütközik az üzleti tisztesség követelményébe, mert alapvető érdek, hogy biztosítva legyen a munkavállalók nyugodt és zavartalan munkavégzése. A direkt marketinggel megzavarta a munkavégzés folyamatosságát azáltal, hogy ajánlatot tett a versenytárs nevében. Hangsúlyozta, hogy nem önmagában a direkt megkeresést kifogásolja, mert azt lehet tisztességesen is folytatni, hanem annak az alperes által alkalmazott módját. Az alperes ellenkérelmére reagálva előadta, hogy nincs tudomása arról, hogy az üzleti gyakorlatban elfogadott lenne, hogy a direkt megkeresés az alkalmazott munkahelyén történik.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy az alperesi társaság a munkaerő-közvetítés egyik speciális változatával a direkt megkereséssel, hétköznapi elnevezésén fejeződéssel foglalkozik. Ennek során a munkatársa kizárólag jogszerűen megismert elérhetőségeken keresztül veheti csak fel a kapcsolatot a potenciális személyekkel, ezért ebben az esetben is az interneten megtalálható üzleti számokat használta. Az egyes telefonbeszélgetések a hívott fél érdeklődésétől függően fél perctől két-három percig tartottak. Amennyiben a célszemély érdeklődést tanúsított, úgy a kölcsönösen megadott elérhetőségek útján a felperesi munkahelyen kívül tartották a továbbiakban a kapcsolatot. Minden esetben a felhívott személy belátására volt bízva, hogy mennyiben érdekli az állásajánlat.

Véleménye szerint a felperes a keresetében alapvetően a fejeződési tevékenység létjogosultságát kérdőjelezi meg, és annak a magyar és a nemzetközi gyakorlatban elfogadott és jogszerű sajátosságait tekinti támadásnak. Annak megerősítésére, hogy az alperes a standard magyarországi és európai fejeződési módszert folytatva járt el ez irányú tevékenysége során, csatolta a magyarországi munkaerő közvetítéssel foglalkozó cégek szakmai kamarája a Személyzeti Tanácsadók Magyarországi Szövetsége (SZTMSZ) által kiadott állásfoglalást.

Az elsőfokú bíróság a 2011. június 17. napján kelt 15.G.41.500/2010/15. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes sérelmére a Tpvt. 2. §-ba ütköző versenyjogsértő magatartást követett el azzal, hogy munkaerő-közvetítő tevékenységét úgy végezte, hogy a felperesi munkavállalókat a felperes munkahelyén és munkaidőben kereste meg. Kötelezte az alperest a jogsértő magatartás abbahagyására. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 277.000,- Ft perköltséget. Határozata indokolásában a fellebbezéssel támadott körben megállapította, hogy az alperes maga sem tagadta, hogy a felperesi munkavállalókat közvetlenül a felperes munkahelyén és munkaidőben kereste meg. Az alperes munkavállalója tanúvallomásában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a felperesi üzletvezetők megkeresése magáncélból történt. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperesi, illetve az alperesi cégek gazdasági tevékenysége eltér. Ezért álláspontja

szerint, amennyiben a felperesi cég munkavállalóit munkaidőben keresik meg a felperesi cég gazdasági tevékenységétől eltérő tevékenységgel, ráadásul magáncélból, akkor ez egyértelműen az üzleti tisztesség követelményébe ütközik, amivel korlátozza a felperesi munkavégzést, ezzel a felperes gazdasági tevékenységét.

A Tpv. 2. §-ában megfogalmazott fejezeti klauzulában tilalmazott versenyjogsértő magatartás esetén a Gazdasági Versenyhivatal számos esetben - más tényállás mellett, de a perbeli esetre analógia útján alkalmazható módon - rámutatott, hogy saját vállalkozás számára gyűjteni információkat, megrendeléseket tisztességtelen tevékenység (Vj-111/1991.). Ezért az elsőfokú bíróság tisztességtelen piaci magatartásnak ítélte, hogy az alperes munkaerő-közvetítő tevékenységét úgy végezte, hogy a felperesi munkavállalókat a felperes munkahelyén és munkaidőben kereste meg.

A perköltségre vonatkozó rendelkezését azzal indokolta, hogy az alperes részben pervesztés lett, ezért a Pp. 80. §-a szerint a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel köteles perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetet teljes terjedelmében elutasító döntés hozatalát és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Másodlagosan, amennyiben az érdemi fellebbezése nem vezetne eredményre, a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte oly módon, hogy a perköltség viselésének arányát megváltoztatva, annak összegét a felére szállítsa le a másodfokú bíróság.

Arra hivatkozott, hogy az ítélet helytelenül, megalapozatlanul és a valós gazdasági folyamatokat figyelembe nem véve állapította meg, hogy az alperes eljárása tisztességtelen volt. Az ítélet ezen túlmenően sérti a Pp. 3. § (4) bekezdését, a 121. §-át, valamint az elsőfokú eljárás a Pp. 3. § (3) és (6) bekezdéseibe ütköző módon került lefolytatásra.

A bíróság által tisztességtelennek vélt tevékenység egy elismert szolgáltatási ág, nevezetesen a fejtárgy, más néven a direkt megkeresés vagy vezető keresés. Az alperes tíz éve végzi ezt a tevékenységet mintegy 25 országban, ennek során mindig kellő figyelmet fordított arra, hogy eljárása jogszerű legyen. Az elsőfokú eljárásban becsatolt SZTMSZ által kiadott állásfoglalás megerősíti, hogy az alperes - hasonlóan a szövetség többi tagjához - a standard magyarországi és európai fejtárgyati módszert folytatva jár el. Az elsőfokú bíróság a becsatolt állásfoglalást nem vette figyelembe, azt ítéletében meg sem említette, ezáltal megsértette a Pp. 121. § (1) bekezdését. A fentieken túl helytelen a hivatkozása a GVH gyakorlatára is, mivel a felhívott döntés tényállása teljesen eltér jelen ügytől, ezért analógia útján nem alkalmazható, másrészt az még olyan időpontban született, amikor kiforrott versenyjogi gyakorlatról nem is lehet beszélni.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a perbeli időszakban gyakorlatilag monopol helyzetben volt Magyarországon, mivel mindkét nagy hálózatot, az ...-et és a ...t is ő működtette, így a keresetindítás valódi indoka az, hogy egy esetleges külföldi versenytárs piacra lépését hátráltassa.

Annak igazolására, hogy a fejudászati tevékenység a piac és a szakma által is egyértelműen elismert szolgáltatás, csatolta a SZTMSZ további állásfoglalását, valamint e témában írt, részben külföldi publikációkra hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének azon indokolása, hogy az üzleti tisztesség követelményébe ütközik és korlátozza a felperesi munkavégzést és ezáltal a felperes gazdasági tevékenységét az az alperesi magatartás, hogy a felperesi cég munkavállalóit a felperesi munkaidőben keresik meg a felperes gazdasági tevékenységétől eltérő tevékenységgel, már abból a szempontból is téves, hogy az alperes nem eltérő tevékenységgel kereste meg a munkavállalókat. A lényeg azonban inkább az, hogy ezzel az elsőfokú bíróság azt mondta ki, hogy tisztességtelennek kell minősíteni minden olyan marketing megkeresést, amely publikus üzleti telefonszámon, e-mail címen vagy postai címen valósul meg. Hiszen ezeket a fogadó nyilvánvalóan a munkahelyén és munkaidejében fogadja, nem tartozik a munkájához, azaz magáncélból valósul meg. Hangsúlyozta, hogy bizonyítást nyert az elsőfokú eljárás során, hogy az alperes megkeresése egy-két percnél sosem vett több időt igénybe, és az magáncsatornákon, munkaidőn túl folytatódott, ha a megkeresett személy ezt kívánta. Már ezért sem fogadható el az elsőfokú bíróság okfejtése.

Magyarországi gyakorlat hiányában a német jogra, ezen belül német bíróságok döntéseire hivatkozott, melynek értelmében a munkavállalók elcsábítása általánosságban megengedett, és csak akkor ütközik a fejudászat a versenytörvénybe, ha valamilyen további etikátlan elem társul a direkt megkeresés módszeréhez. Ilyen etikátlan elemnek minősíti a német joggyakorlat többek között azt, ha a munkavállalót a fennálló szerződésének megsértésére próbálják rábírní, vagy, ha a versenytárs szakmai vagy vezető tehetségét abból a célból környékezik meg, hogy ezzel a versenytárs működését megzavarják. Jelen esetben ilyen etikátlan elemre utaló adat nem merült fel.

A téves jogértelmezésen túl az elsőfokú bíróság eljárási szabályt is sértett, mivel a felperes 2011. április 22. napján benyújtott beadványát nem küldte meg az alperes részére, annak ismertetésére csak az utolsó érdemi tárgyaláson került sor. Nem tájékoztatta továbbá az alperest arról, hogy bizonyításra szoruló ténynek tekinti a fejudászati tevékenység elfogadását és piaci megítélését.

Mellékelte a másodfokú eljárásra utóbb meghatalmazott jogi képviselőjének, dr. ..., a Gazdasági Versenyhivatal korábbi elnökhelyettesének és a Versenytanács elnökének alperesi felkérésre elkészített szakvéleményét, amelyben arra a következtetésre jut, hogy az alperes nem valósította meg az ítéletben megállapított jogsértést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a döntése kialakításakor a szakvéleményt vegye figyelembe.

Végül kifejtette, hogy jogellenes és méltánytalan az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezése is.

Az elsőfokú eljárásban összesen négy tárgyalás volt, ebből kettő érdemi, továbbá egy ötperces tárgyalás, amelyen semmilyen perbeli cselekmény nem történt, végezetül az ítélet kihirdetése. A per hét hónap alatt lezajlott. A peres eljárás során

a felperes összesen egy beadványt terjesztett elő, és a bíróság az alperest elmarasztaló ítéletét olyan tényre alapította, amely végig nem képezte vita tárgyát. Az alperes elismerte, hogy munkaidőben kereste meg a felperesi alkalmazottakat. A bizonyítás kizárólag a felperes elutasított kereseti kérelme vonatkozásában folyt, melynek költségeit a Pp. 80. §-a szerint a felperesnek kell viselnie.

Mindehhez képest a perköltség összege egyrészről eltúlzott, mivel a per végtelenül egyszerű bizonyítási eljárásból állt és rövid ideig zajlott; másrészről méltánytalanul került az alperes terhére megállapításra, amely sérti a Pp. 80. §-át.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet nem azt vitatja, hogy szükséges-e az alperes szolgáltatása, hanem azt állapította meg, hogy az alperes eszközei sértették a jogszabályt. Kifejtette, hogy a direkt megkeresés akkor megengedett eszköz munkaerő keresésre, ha az munkahellyel nem rendelkező személyek között történik. Amennyiben a munkaerő keresése olyan cégnél folyik, amelyik éveken át nevelte, esetleg taníttatta a dolgozóját, amíg rá lehetett bízni üzletvezetői feladat ellátását, és ezeket a személyeket „vadássza le” a fejvadász cég, az semmiképpen nem elfogadható. Ez ugyanis sérti és veszélyezteti a felperes törvényes érdekeit és egyben az üzleti tisztesség követelményébe ütközik. A dolgozókat anélkül kereste meg az alperes, hogy ők maguk állást szerettek volna változtatni, és hosszú ideje a felperes alkalmazásában álltak. Kifejtette továbbá, hogy az üzleti tisztesség általános mérce, nem attól függ, hogy ki követi el a magatartást. Az, hogy a versenytárs egy fejvadász céget vesz igénybe, nem teszi tisztességesé azt a magatartást, amit tisztességtelennek ítélnénk, ha maga a versenytárs követte volna el. A versenytárs általi direkt megkeresést pedig valószínűleg még az alperes is tisztességtelennek tartaná.

A német jogrendszerrel kapcsolatos alperesi hivatkozás jelen konkrét ügy szempontjából nem releváns, ugyanakkor abban maga az alperes hivatkozik arra, hogy ha a fejvadászathoz valamilyen etikátlan elem társul, az már a versenytörvénybe ütközik. Felperes álláspontja szerint az, hogy nem az álláskeresők között keresi az alperes a megbízójának megfelelő munkavállalókat, hanem valamely cégnél, sok munkával, képesítést és színvonalat elért, munkát nem kereső dolgozók között, ráadásul munkaidőben és a munkahelyen, megvalósítja a versenytörvény megszegését. Szemléletes példával ahhoz lehetne hasonlítani ezt a módszert, amikor a társkereső irodák vacsora közben felhívják otthon a nős embert azzal, hogy ő pont megfelelne valamilyik ügyfelüknek. Ez semmilyen jogrendszerben nem minősíthető tisztességesnek. A felperes ezen túlmenően nem tartja értékelhetőnek a konkrét ügy eldöntése szempontjából az SZTMSZ állásfoglalását sem. A másodfokú eljárásban becsatolt szakvélemény kapcsán előadta, hogy jelen ügyben nem szakkérdésben, hanem jogkérdésben kell állást foglalni, nincs olyan szakkérdés, amelyben a bíróság ne rendelkezne megfelelő szaktudással. Sem az esetleges jogszabályellenes gyakorlat, sem a jogszabállyal ellentétes állásfoglalás nem teheti ugyanis az alperes eljárását jogszerűvé.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Megállapította, hogy a fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság helyes tényállás alapján, helytelen jogi következtetéssel állapította meg az alperes Tpv. 2. §-ába ütköző versenyjogsértő magatartását és tiltotta el annak gyakorlásától.

Elsődlegesen rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg az alperes fellebbezésében hivatkozott eljárási szabályokat.

Az alperes e körben egyrészt a Pp. 3. § (6) bekezdésére hivatkozott, konkrétan arra, hogy a felperes 2011. április 22-i beadványát a bíróság nem kézbesítette a részére és annak ismertetésére az ezt követő érdemi tárgyaláson sem került sor. A felterjesztett iratokból az állapítható meg, hogy a beadvány három példányban érkezett, és bár irodai utasítás, illetve tértivevény nincs, az iratok között egy példány található. A 13. sorszámú jegyzőkönyv szerint a bíró ismertette az előző tárgyalás óta keletkezett iratokat (ezek közé tartozott a hivatkozott beadvány) és kézbesítette az alperes 12. sorszámú beadványát a felperes részére. A jogi képviselők az iratismertetésre nem tettek észrevételt. A jegyzőkönyv kijavítását vagy kiegészítését az alperes nem kérte, az abban foglaltak szerint ez az irat is ismertetésre került.

Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségét sem, mert aszerint a bíróságnak a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről kell a feleket előzetesen tájékoztatnia. A fejevadászati tevékenység megítélése viszont nem tény-, hanem a bíróság által eldöntendő jogkérdés, amire nézve nem áll és nem is állhat fenn a bíróság tájékoztatási kötelezettsége.

Az elsőfokú bíróság az ítéletét megindokolta, a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően röviden megemlítette azokat a körülményeket, amelyeket irányadónak vett. A tényállás nem volt vitatott, felajánlott bizonyítást nem mellőzött, és bár valóban nem tért ki az alperes által a védekezése alátámasztására csatolt SZTMSZ állásfoglalásra, az alperes maga sem állította a fellebbezésében, hogy ezért az ítélet nem alkalmas az érdemi felülbírálatra, e körben az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett viszont az alperes ügy érdemét érintő fellebbezési kérelmével.

A Tpv. 2. §-a szerint tilos gazdasági tevékenységet tisztességtelenül - különösen a versenytársak, üzletfelek, valamint a fogyasztók törvényes érdekeit sértő vagy veszélyeztető módon, vagy az üzleti tisztesség követelményeibe ütközően - folytatni.

A mindkét fél által hivatkozott Versenytörvény Magyarázatában (Miskolci Bodnár Péter KJK-KERSZÖV 2002.) a szerző kifejti, hogy a generálklauzula olyan általánosan megfogalmazott tényállás, amely alkalmat ad a versenyjogi jogsértéseket elbíráló szervnek arra, hogy a külön nevesített tényállások alá nem

tartozó eseteket is megvizsgálhassa és - ha szükséges - a tisztességtelennek minősített magatartást tanúsító személyt elmarasztalja. A generálklauzula alkalmazása célravezető jogalkotási technika, mivel módot ad a túlzottan részletes szabályozás mellőzésére.

A fentiekből is következik, hogy egy konkrét magatartás üzleti tisztességbe ütköző jellegét mindig az adott tényállás vizsgálata alapján kell megítélni. Jelen ügyben az volt az eldöntendő kérdés, hogy az a magatartás, hogy az alperes a munkaerő-közvetítő tevékenységét úgy végezte, hogy a felperes alkalmazottait azok munkahelyén és munkaidőben kereste meg, önmagában a Tptv. fejezeti klauzulájában megfogalmazott általános tilalomba, az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző versenyjogsértő magatartás-e.

Az alperes állította, hogy a munkaerő-közvetítés általa gyakorolt speciális területe az ún. fejtárgyat olyan elismert szolgáltatási ág, amely során speciális szakképzettséggel rendelkező, tipikusan vezető pozíciót betöltő személyeket közvetít megrendelésre. Ezt a felperes sem vitatta.

Az alperes előadta, hogy a célszemélyeket kizárólag a nyilvánosság számára elérhető adatok és információk alapján, tipikusan üzleti telefonszámokon keresi meg és kezdeményezi vele a kapcsolatfelvételt. Jelen esetben is ez történt, a felperesi boltvezetőket az interneten fellelhető telefonszámokon kereste meg. A felperes maga sem hivatkozott arra, hogy ehhez bármilyen többletmagatartás társult volna az alperes részéről, az elsőfokú eljárás során önmagában a munkahelyen és munkaidőben történő megkeresés tényét sérelmezte, amit a másodfokú eljárásban annyiban egészített ki, hogy álláspontja szerint a direkt marketing csak akkor megengedett eszköz munkaerő keresésre, ha az munkahellyel nem rendelkező személyek között történik.

Az elsőfokú bíróság elfogadta a felperes álláspontját. Úgy ítélte meg, hogy az alperes ezzel a magatartásával korlátozta a felperesi munkavégzést, végső soron a felperesi gazdasági tevékenységét. (Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott GVH határozat - egyetértve az alperes hivatkozásával - jelen ügyben analógiaként nem alkalmazható, mivel eltérő tényálláson alapult és eltérő jogszabályi környezetben született.)

Nem vitatva, hogy az alperes által közvetített potenciális állásajánlat - még, ha pár percet is vett igénybe az annak közléséhez szükséges tájékoztatás - átmenetileg megzavarhatja a munkamenetet és ütközhet a felperes gazdasági érdekeivel, azonban az alábbiakban kifejtettek szerint ez a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint önmagában tisztességtelennek nem minősül.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. § (1) bekezdésében meghatározott jog, vagyis a bizonyítékok összességében való értékelése és az ügy meggyőződés szerinti elbírálása a másodfokú bíróságot is megilleti.

A Tptv. preambuluma szerint a gazdasági hatékonyságot és a társadalmi felemelkedést szolgáló piaci verseny fenntartásához fűződő közérdek, továbbá az üzleti tisztesség követelményeit betartó vállalkozások és a fogyasztók érdeke

megköveteli, hogy az állam jogi szabályozással biztosítsa a gazdasági verseny tisztaságát és szabadságát.

A már hivatkozott Versenytörvény Magyarázata ezzel összefüggésben rögzíti, hogy a verseny a gazdasági hatékonyságot és a társadalmi felemelkedést szolgálja. Az erőforrások maximális felhasználását kikényszerítő versenyben ma már nemcsak a gazdaság megszervezésének leghatékonyabb eszközét, de egyben társadalmi céljaink elérésének garanciáját is látjuk.

A versenyhez hozzátartozik új versenytárs piacra lépése és adott esetben ehhez speciális szakképzettségű munkavállalók felkutatása. Amennyiben elfogadjuk – és adatvédelmi szempontból nyilvánvalóan csak ez megengedett –, hogy elérésükhöz nyilvános adatok használhatók fel, úgy nem kifogásolható az üzleti számokon való telefonhívás – hiszen másként a kapcsolat felvétel nem is lenne kivitelezhető – feltéve, ha a zavarás a szükséges mértéket nem lépi túl. Mivel a verseny a versenytársak között, illetve a munkavállaló szempontjából a munkáltatók között támogatandó, az ezt biztosító direkt megkeresést abban a formában, ahogyan azt az alperes jelen esetben tette, nem tekintette a Fővárosi Ítéltábla az üzleti tisztesség követelményébe ütköző versenysértő magatartásnak.

A felperesnek, illetve bármely munkáltatónak, annak érdekében, hogy a munkavállalója megkeresésre való fogékonyságát befolyásolja, arra van lehetősége, hogy pozitív munkahelyi körülményeket teremtsen, illetve - ahogyan arra az alperes szintén hivatkozott - él annak a Munka Törvénykönyvében biztosított lehetőségével, hogy az egyes munkaszerződésekben versenytildalmi megállapodást kötsön ki. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a per adatai szerint a felperesi boltvezetők egyike sem szüntette meg a felperesnél a munkaviszonyát az alperes megkeresése nyomán.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében egyebek mellett arra is hivatkozott, hogy nem függhet a magatartás tisztességtelenségének megítélése attól, hogy azt ki fejteti ki, egy fejtadász cég vagy közvetlenül a versenytárs. Ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett. A direkt megkeresésnek ez a szintje álláspontja szerint a versenytárs részéről szintén nem minősülne tisztességtelenségnek, tény azonban az, hogy e tevékenységre ma már erre specializált szolgáltatási ág alakult ki.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A felperes jelen döntésre tekintettel mind az első, mind a másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ügyvédi munkadíjból és az alperes által lerótt fellebbezési eljárási illetékből álló perkölttségének megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértékét a meg nem határozható pertárgyértékre az alperes részéről kifejtett ügyvédi tevékenységre, valamint arra is figyelemmel határozta meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (4)-(6) bekezdései alapján, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj mértékét nem kifogásolta, és azt a másodfokú bíróság is a fentiekkel arányban állónak találta.

Budapest, 2012. év február hó 9. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő